

Heslo od bunkra z vankúšov

Dávno, keď ešte neboli mobilné telefóny, žili štyria kamaráti. Volali sa Anna, Mišo, Lukáš a Ondrej.

Raz bola Anna s Lukášom a jeho bratom Ondrejom na prechádzke v lese. Zrazu zbadala dieru v skale a pomyslela si, že by bol z toho dobrý úkryt pre nás troch a pre Miša. Chlapci to však hneď zamietli: „Bolo by tam príliš tvrdo! Vôbec by sa tam nedalo sedieť!“ Anna celou cestou domov rozmýšľala nad tým úkrytom. Nereagovala, ani keď Ondrej povedal: „Aha, pozrite sa, tam je jeleň!“ Rozmýšľala a rozmýšľala, až prišla na to, že Lukáš bude mať za pár dní narodeniny. Chcela mu dať nejaký neobyčajný darček. Rozmýšľala, že by mu mohla postaviť bunker, s ktorým by jej pomohol jej brat Mišo a Ondrej.

Keď sa na druhý deň ráno všetci stretli, Anna povedala: „Podme sa zahrať schovávačku. Bude počítať....Lukáš!“ Bola to súčasť jej plánu, ako postaviť bunker pre Lukáša na jeho narodeniny. Povedala všetkým ostatným, nech idú za ňou, že má dobrú skrýšu. Keď všetci došli do skrýše, ktorá bola dostatočne ďaleko od Lukáša, Anna povedala: „Chcela som, aby ste išli za mnou do tejto skrýše preto, lebo vám chcem povedať jednu vec.“ „Akú?“ vyzvedali hneď Mišo a Ondrej. „Iste viete, že Lukáš bude mať za pár dní narodeniny. Chcela som mu dať nejaký neobyčajný darček,“ vysvetľovala Anna. „Lenže som nevedela aký. Nakoniec som došla na to, že by sme mu my traja spoločne mohli postaviť bunker. A vymyslela som aj, že ten bunker by mohol byť celý vystlaný vankúšmi. Pamätáš sa predsa, Ondrej, ako ste včera protestovali proti

môjmu nápadu na bunker v skale.“ „Áno, pamätám si to. Hovorili sme, že by tam bolo veľmi tvrdo, že by sa tam nedalo sedieť,“ spomínal si Ondrej. „Ale kde postavíme ten bunker?“ spytoval sa Mišo. „Myslela som aj na to. Bude na strome!“ nadšene povedala Anna. „Takže bunker z vankúšov na strome! To je úžasné!“ jasal Ondrej. „Pozor! Prichádza Lukáš! Všetci sa skrčte a tvárte sa že ste tu celý čas skrytí! Rýchlo!“ upozornil kamarátov Mišo. „No jasné! A že super skrýša! Všetkých som vás našiel!“ povedal s úškrnom Lukáš. „No podľa mňa bola celkom dobrá,“ zaklamala Anna. Keď už sa chystali domov na obed, pošepala Anna Mišovi a Ondrejovi: „Stretneme sa zajtra o 10:00 pri Veľkom dube. Doneste si so sebou nejaké vankúše a vypýtajte si od svojich otcov nejaké náradie a zopár drevených dosiek.“

Veľký dub je miesto, kde mala Anna svoju oslavu ôsmych narodenín. Nazvali ho tak preto, lebo tam rastie veľmi veľký dub, ktorý je väčší ako dvojposchodový dom. Keď sa tam tí traja stretli, pýtal sa Mišo Ondreja: „Čo robí Lukáš? Dúfam že sem teraz nedôjde.“ „Myslím, že sa učí,“ odpovedal Ondrej. „Tu budeme stavať ten bunker z vankúšov?“ „Áno, je to dobré miesto: je to veľký strom, na ktorom je veľa konárov, takže sa to bude lepšie stavať a je to ďaleko od ulíc, kde chodí veľa ľudí a od Lukášovho domu,“ vysvetľuje Anna. „Máte tu tie vankúše, náradie od otcov a drevené dosky?“ „Ja som zohnal nejaké náradie a päť vankúšov,“ hovorí Ondrej. „Super! My s Mišom tu zas máme dosky a štyri vankúše,“ vraví Anna. Tak začali stavať. Ondrej podával dosky Mišovi, ktorý ich pritlákal ku stromu klincami, ktoré mu podávala

Anna. Keď sa o dve hodiny vracali domov, už mali hotovú podlahu.

Takto pokračovali ďalšie tri dni. Na štvrtý deň začali klásť vankúše na podlahu a na steny ich prilepili. Keď sa však večer vrátili domov, zistili, že nemajú na čom spať. Všetky vankúše totiž boli v bunkri! Tak sa všetci stavači bunkra celú noc prevaľovali a nemohli zaspáť. A Lukáš si spokojne spal vo svojej posteli s vankúšmi. Keď sa všetci ráno zobudili, Lukáš ich zavolať, aby sa s ním išli hrať von naháňačku. Všetci však odmietli: „Ja sa dnes musím učiť,“ vyhovárala sa Anna. „Ja musím pomáhať mame s upratovaním,“ tvrdil Mišo. „Ja som strašne unavený a bolia ma nohy,“ zíval Ondrej. Ale klamali mu. Nerobili si úlohy, neupratovali ani nespali, ale išli dokončiť rebrík k bunkru. Všetci však o dva dni už mal Lukáš narodeniny! V ten deň to však išlo oveľa pomalšie ako zvyčajne. Tým, že boli všetci unavení, stihli dokončiť len polovicu rebríka. Pred tým ako sa vrátili domov si každý zobral po jednom vankúši. Ďalší deň celý prespali. Zobudili sa v to ráno, keď mal Lukáš narodeniny. Anna sa spamätala prvá, išla zobudiť Miša a Ondreja a pripomenula im, že zabudli dokončiť rebrík. Mišo však dostal nápad ako rebrík dokončiť: „Počúvajte! Ja pôjdem dokončiť rebrík a vy pôjdete zavolať Lukáša. O dvadsať minút prídte k bunkru z vankúšov a ja tam na vás budem čakať. Dovtedy ten rebrík dokončím.“ „Dobre,“ súhlasila Anna.

Tak išli Anna a Ondrej zavolať Lukáša. Keď s ním však prišli k bunkru, čakalo ich prekvapenie. Rebrík bol zastrčený v skrýši, z ktorej vykúkal Mišo. „Pusti nás dnu!“ zavolala Anna

na Miša. „Najprv musíte povedať heslo!“ vysmieval sa im Mišo. „Och, čo to tak môže byť! Mohol vymyslieť hocičo! Takto sa tam nikdy nedostaneme!“ lamentoval Ondrej. „Rozmýšľajme logicky!“ povedala Anna. „Možno to bude niečo, čo súvisí s týmto bunkrom! Čo tak VANKÚŠOVÉ PREKVAPENIE?“ „Nie, to je blbosť,“ zamietol to Ondrej. „Mohlo by to byť niečo, čo má rád! Napríklad SPIDERMAN!“ „Nie! To je ešte väčšia blbosť! Určite to bude VANKÚŠOVÉ PREKVAPENIE!“ „Nie! Som si istý že to je SPIDERMAN!“ „Nie!“ „Áno!“ „Nie!“ „Áno!“ „Nie!“ „Prestaňte sa hádať!“ zasiahol Lukáš. „Podľa mňa to bude VŠETKO NAJLEPŠIE! Pretože mám narodeniny!“ „To nie je zlý nápad,“ pripúšťa Anna. „Áno, určite to bude VŠETKO NAJLEPŠIE!“ hovorí Ondrej. „Dobre. Mišo, myslíme si, že to heslo je VŠETKO NAJLEPŠIE.“ Povedal Lukáš. „Je to správne?“ „Áno. Ako ste to uhádli?“ nechápal Mišo. „Myslel som si to, lebo mám narodeniny. A mimochodom, prečo ste ma sem zaviedli?“ nerozumel zas Lukáš. „Lebo toto je tvoj darček k tvojim narodeninám!“ vraví Anna. „Všetko najlepšie!“